

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Delta Lingerie

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy zawierający element słowny „Darjeeling” dla towarów i usług z klas 25, 35 i 38 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 9 468 521

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny wspólnotowy znak wspólny nr 4 325 718 „DARJEELING” dla towarów z klasy 30; graficzny wspólnotowy znak wspólny nr 8 674 327 zawierający element słowny „DARJEELING”

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu.

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2013 r. — Watch TV przeciwko Radzie

(Sprawa T-639/13)

(2014/C 45/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Watch TV (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci F. de Visscher i M. von Kuegelgen)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady Unii z dnia 30 września 2013 r.

— obciążanie pozwanej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca żąda w swej skardze stwierdzenia nieważności decyzji Rady Unii Europejskiej o niewybraniu jej oferty złożonej w

ramach części nr 1 zamówienia UCA 190/11 „Usługi audiowizualne i multimedialne na rzecz Rady Unii Europejskiej/Rady Europejskiej” (Dz.U. 2012/S 26-041228).

Skarżąca podnosi na poparcie swej skargi jeden zarzut dotyczący naruszenia art. 89 rozporządzenia finansowego⁽¹⁾ orz art. 131 ust. 5, art. 15 ust. 2 i art. 146 ust. 3 rozporządzenia wykonującego rozporządzenie finansowe⁽²⁾, ponieważ Rada udzieliła zamówienia oferentowi, którego oferta nie odpowiadała minimalnym obowiązkowym wymogom w zakresie zdolności kandydatów określonym w normach technicznych specyfikacji. Skarżąca podnosi, że Rada powinna była zatem automatycznie odrzucić wybraną ofertę.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 357, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2013 r. — Rogesa przeciwko Komisji

(Sprawa T-643/13)

(2014/C 45/69)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Rogesa Roheisengesellschaft Saar mbH (Dillingen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci S. Altenschmidt i P. Schütter)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 25 września 2013 r. (sygn. GestDem nr 2013/1504);

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1) Zarzut dotyczący prawa dostępu do spornych dokumentów i brak podstaw odmowy na podstawie art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 ⁽¹⁾

— Skarżąca podnosi, że zakwestionowana decyzja narusza art. 3 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006 ⁽²⁾ w związku z art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ ma ona prawo dostępu do żądanych przez nią dokumentów, a nie wystąpiły podstawy odmowy dostępu.

— Skarżąca podnosi, że żądane dokumenty nie stanowiły danych dotyczących interesów handlowych w rozumieniu art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, a w każdym razie istniał przeważający interes publiczny w ujawnieniu dokumentów.

— Skarżąca podnosi ponadto, że nie zachodzi także podstawa odmowy zgodnie z art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ proces decyzyjny, na który powołuje się Komisja, był zamknięty w chwili wydania zakwestionowanej decyzji. Odpowiednia decyzja Komisji (2013/448/UE) została wydana już w dniu 5 września 2013 r.

— Skarżąca zarzuca ponadto, że Komisja w każdym wypadku powinna była udzielić dostępu, ewentualnie usunąć elementy pozwalające na identyfikację. Tym samym decyzja Komisji narusza także art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 oraz zasadę proporcjonalności na podstawie art. 5 ust. 4 TUE.

2) Zarzut dotyczący uchybień proceduralnych

— Skarżąca zarzuca naruszenie art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ Komisja nie dotrzymała przewidzianych w nim terminów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13).

Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2013 r. — Republika Czeska przeciwko Komisji

(Sprawa T-659/13)

(2014/C 45/70)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, J. Vlácil, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności w całości rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 885/2013 z dnia 15 maja 2013 r. uzupełniającego dyrektywę w sprawie ITS Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/40/UE w odniesieniu do zapewniania usług informacyjnych o bezpiecznych i chronionych parkingach dla samochodów ciężarowych i pojazdów użytkowych (Dz.U. L 247, s. 1), oraz

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Tytułem żądania ewentualnego, strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności art. 3 ust. 1, art. 8 i art. 9 ust. 1 lit. a) zaskarżonego rozporządzenia, oraz

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 7 ust. 1 dyrektywy 2010/40/UE ⁽¹⁾ w związku z jej art. 5 ust. 1 i art. 6

— w tym kontekście skarżąca podnosi, że poprzez przyjęcie zaskarżonego rozporządzenia Komisja przekroczyła granice upoważnienia określone w art. 7 ust. 1 dyrektywy 2010/40 w związku z jej art. 5 ust. 1 i art. 6.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 290 TFUE